

Derde Groot Alkmaars Openluchtdictee

Auteur: Jitze Nijdam

Lang leven de dicteetijgers

De in Artis sjokkende, werkloze diskjockey deed zich te goed aan zijn dinertje uit de biobak zo-even: artisjokken, bruinebonensoep en kruimels van de apenbroodboom. Vroeger was het wel anders: bij het uitdelen van de kippenragout in de Jacob Cabeliau Kazerne, een cadettenschool in Alkmaar, was hij altijd haantje-de-voorste, nu was een afgekloven drumstick al te veel gevraagd.

Bij de kapucijnapen sloeg hij rechts af en achter de verblijven van de blindengeleidehonden en de mierenneukers vlijde hij zich in het struweel. Boven zijn hoofd cirkelde een jan-van-gent en in een kakofonie vanjewelste kreeg hij een déjà vu: in zijn houtje-touwtjejas zat hij in een cafeetje op het Ritsevoort waar poesjenellen met extravagante decolletés trachtten de chachacha te dansen op muziek van Kees en zijn Sunshine bluesband.

De meester zelf ging met een verveelde blik in de ogen met zijn drumstokken tekeer, hij apprecieerde rhythm-and-blues en per se geen mallotige, malandoachtige muzak. Vlak bij de bekkens stond Jan uit Gent, een lijpe duvelstoejager die zich verslikte in een Tripel Hop waardoor het gerstenat niet in de kwispedoor terecht kwam, maar in de push-upbeha van een dansende nel, zodat het leek of er een PIP-implantaat ontploft was.

Ze keek of ze het in Keulen hoorde donderen – bij een IQ-test was haar score buskruitnegatief – bette haar boezem met eau de cologne en krijste: “Ammenooitniet!”

Onze deejay in Artis herinnerde zich dat akkefietje, schrok zich wéér het apelazarus en ging de nacht doorbrengen in het hok van de schijtlijsters.

U raadt het al: dit dictee is een hommage aan Kees Wortel, dé initiator van de Alkmaarse cafédictees; Kees' werk zit erop, hij is een man in bonis.